

meningsløse krige, der ikke angår Danmark eller Danmarks interesser, men der er meget, der tyder på, at det nu er i elvte time at besinde sig, hvis man skal undgå at blive direkte impliceret i krigsvanviddet på Balkan. Forårets komme betyder, at det igen bliver sæson for krig.

Hvis Danmark skal forsætte som part i krigen, burde det også være en selvfølge, at alle landets indbyggere og politikere stort set er enige om, at det skal ske, men det er jo ikke tilfældet.

Der er flere grunde til, at vi i Fremskridtspartiet aldrig har ment, at vi nogen sinde skulle have sendt militære styrker til Eksjugoslavien. Regeringen er aldrig kommet med oplysninger, der taler for, at den danske militære enhed kan bidrage til at afslutte krigen på Balkan. Det bør mane til forsigtighed, at mange militære eksperter har advaret om, at borgerkrigen kan udvikle sig til en årelang guerillakrig.

Det ligger langt uden for det danske forsvars naturlige opgaver at føre landkrig flere tusind kilometer fra Danmark; og med den optrapning af krigen i det tidligere Jugoslavien, der kan frygtes her i foråret, er det nødvendigt, at politikerne på Christiansborg stopper den stiltiende accept af regeringens ikke særlig ansvarsbevidste håndtering af denne sag.

Hvis FN skal til at sende fredsfremtvingende styrker rundt omkring i hele verden, er det uoverskueligt for os. NATO's formål er at beskytte medlemslandene mod aggression, men Serbien og Kroatien er ikke i kamp mod NATO's medlemslande. Det internationale samfund bør samle kræfterne om at påvirke parterne til forhandlingsløsninger, sende nødforsyninger og hjælpe med genopbygningen, når krigen finder sin afslutning.

Det er utrolig svært at kende forskel på humane geværskud og krigeriske geværskud. Den situation, der nu har udviklet sig, har med al tydelighed vist, at det ikke er til at overskue.

Fra Fremskridtspartiets side mener vi, at man seriøst burde overveje at trække vores styrker ud, ligesom der for nogen tid siden var tanker fremme om det fra Frankrig og Storbritannien. Der er utrolig mange forældre og andre pårørende, der i dag sidder og er nervøse og venter på nyt fra Eksjugoslavien. Utrolig mange familier bliver mere eller mindre frivilligt eller ufrivilligt involveret i en borgerkrig.

I Fremskridtspartiet ønsker vi fortsat ikke at tage et medansvar for dette, for vi tror simpelt hen ikke på, at vi kan garantere nogens sikker-

hed. Vi har set i avisreportager, hvor mange danske soldater der kommer hjem og er psykisk ude af balance, og vi har set, hvilken nervøsitet der er for at melde sig til Den Danske Internationale Brigade.

Alligevel har Danmarks bidrag til FN's beskyttelsesstyrke udviklet sig til at være på godt 1.300 mand, hvilket betyder, at Danmark er største troppebidragyder i forhold til befolknings størrelse.

Vi mener som sagt, at det har været en fejlposition at indgå i krigen på den måde, som vi har gjort, og fejlen bliver kun mere skæbnesvanger, som borgerkrigen på Balkan udvikler sig. Falder bomberne over Bosnien, er der ikke tvivl om, at FN-styrkerne vil blive opfattet som en fælles fjende af de krigsførende etniske grupper.

For at man ikke skal misforstå Fremskridtspartiets holdning i denne sag, er der ingen politikere – vel knap nok nogen borgere overhovedet – der synes andet, end at det er en dybt, dybt ulykkelig situation, der er i det tidligere Jugoslavien, og det er uhyre tragisk, at parterne tilsyneladende ikke selv er interesseret i at opnå fred ved forhandling.

Jeg har læst udenrigsministerens tale, jeg har lyttet til talen i dag, og jeg synes egentlig, at det væsentligste, udenrigsministeren kom frem med, var dér, hvor ministeren sagde:

»Så længe parternes vilje ikke er til stede, kan FN's, EU's og NATO's indsats ikke bane vejen for en fredsløsning.«

Det var et meget, meget væsentligt indlæg i ministerens tale og desværre sandheden. Så længe der ikke er vilje fra de implicerede parter til at opnå den fred, som hele verden ønsker skal opnås, er det uhyggelig vanskeligt overhovedet at opnå den.

Der er ingen tvivl om, at den gode vilje var til stede, da man startede indsatsen i det tidligere Jugoslavien. Der er ingen tvivl om, at man fra FN's side og fra Danmarks side troede, at ved de tiltag, man kom med, ville det kunne lykkes inden for en overskuelig fremtid at opnå fred. Desværre må man konstatere i dag, at det ikke er lykkedes.

I hvert fald har der været en anden holdning hos dem, der står udenfor og gerne har villet yde hjælp og har troet på det, end holdningen hos de parter, som er direkte involveret i krigen og desværre ikke altid med velvilje har set på den hjælp, som de har modtaget, hvor Danmark ganske rigtigt mange steder i udenrigsministerens tale bliver prist som et land, der på mange områder har ydet en meget, meget høj indsats.